

неговите години можеше да го примам и жена, колкото и хубава да е.

В кръчмата имаше само двама-трима селяни, които се обърнаха, както седяха, и го загледаха. Зад тезгяха стоеше жената, позачервена и още усмихната. Друг едър и брадат селянин седеше на пейката до тезгяха и, облегнат на стената, дремеше.

Изведнъж един от селяните, нисъчък, побелял като воденичар, стана, тръгна към Матаке, като мигаше често-често с червените си клепащи.

— Бе, Матаке, бе, аркадаш, ти ли си? Добре дошел! Гледай, че как тъй! . . . Не ме ли познаваш? Аз съм Киро, Киро Котомана, доде не речеш. Наедно служихме, не помниш ли? — Первий набор, осма пехотна варненска дружина. Ама работата! Ела де, ела седни! Василке, я ела очисти тука!

Матаке седна при селяните.

— Знаете ли кой е тоя, — заговори гордо и тържествено Киро на другарите си, — този е Матаке от Преселци. Хубаво го гледайте. Той може днес да ни купи всички ни, цяло Антимово може да купи. Има човекът, дал му Господ. Йоргиш, какво е Йоргиш при него! — циганин. Ама как тъй бе, Матаке, как се случи насам?

Матаке почти не го слушаше. Той гледеше ханджийката, която чистеше с запретнатите си ръце масата. Беше хубава, силна жена, с черни очи, с извити вежди. И все се усмихваше.

„Тая жена, — помисли си Матаке, — или се смее още, защото ме видя, че спя в каруцата, или аз не ще съм толкоз стар, та се заглежда тъй в мене!“

Киро Котомана не го остави да мисли много:

— Е, аркадаш, кажи де, как попадна тъдява?

— Как ли, конете ме доведоха, — каза Матаке и изведнъж се развесели. — Бях на скеля. Като минах Иланлъшката кория, задрямал съм. Кога